

“HADDİNİ BİLMEK”

01 Ocak 2011 / 26 Muharrem 1432 - DENİZLİ -

Çocukken İslam'ın şartı, imanın şartı, abdestin farzları öğretilirken; İslam'ın şartı 6 diye öğretirlerdi.

- * Şehadet kelimesi
- * Namaz
- * Oruç
- * Hac
- * Zekat
- * “Haddini Bilmek”

Hadiste geçtiği üzere, “İslam beş temel üzerine kuruludur”. Bizim âlimlerimiz ise bunu altıya çıkarmışlar. “Haddini bilmek”. Hakikaten haddini bilmek önemli bir meseledir. Haddini aşmak edepsizlik yerine sayılırdı. Edebsiz yerine “hadsiz herif” derlerdi.

İnsan haddini bilmek mecburiyetindedir. Yetkisi nere kadardır, kuvveti nereye yetişir, kuvveti nereden alır? Nereden geldi, nereye gider? Kim gönderdi, kim götürür?

Kur'an-ı Kerim'de, “Ey insanoğlu! Topraktan geldin, toprağa döneceksin, toprak olacaksın” der. Bir meçhulden geldin, gideceğin yer yine bir meçhul. Geldiği yeri hatırlayan var mı? Peki, gideceği yeri bilecek olan var mı? Yok.

İşte, geldiği yeri ve gideceği yeri bilmediği halde bu dünyada insan haddi aşar, hududu aşar. Şu küçük dağları ben yarattım, der. Daha sonra, büyükleri de ben yarattım demeye başlar. Başına ağı, ayağına taş almazsa insanoğlu, firavunlaşır.

Firavunlara sürekli lânet okuruz. Biz tanrıyız, diye kalktılar. Yine de insandılar. Firavun küçük boylu bir insanmış. İlk yaptığı işi de babasını öldürmek. 300 sene başı ağrımamış firavunun, daha öncesinde Allah'ım demiyor.

Babası da firavun. -Oğlunu da hiç sevmezmiş edepsiz diye. Kendisi adaletliymiş- . Babası bir kural koymuş. “Gece sokağa çıkılmayacak, çıkan kim olursa olsun kellesi vurulacak” diye. Bunu da o zaman için şehir güvenliğinden sorumlu kişi tayin etmiş. Osmanlı tabiriyle “subaşı” tayin etmiş. Gece sokaklarda dolaşırken, -tebdil-i kıyafet babası da dolaşiyor- babasını görünce, o sultanda olsa vurun kellesini sokağa çıkmak yasak, demiş. Vurdurmuş babasının kellesini, ondan sonra kendisi tahta çıkmış. Firavun nasıl firavun oldu?! Nasıl idareyi ele geçirdi?! Şimdi buna ihtilal diyorlar.

300 sene başı ağrımamış, hiçbir sağlık sıkıntısı görmemiş. Bütün akranlarının ölüp de onun sağ kalması..! Demiş ki, ben diğer insanlardan farklıyım, ben Allah'ın oğlu olsam gerek. Onlarda Ra diye bir güneş tanrısına taparlarmış. Ben Ra'nın oğluyum diye çıkmış piyasaya.

Bütün akranları öldüğü halde o sağ, hastalık görmüyor. O kuvvet ona, o sağlık sıhhat alameti ona haddi aşırıp firavunluk yaptırdı. Ben sizin rabbinizim, demeye başladı.

Onun için bazen işlerimiz ters gittiğinde, Allah tarafından sevilmediğimizi zannederiz. Firavun'a -tabir-i caizse- Allah hiç ters yapmadı. Hep güzellik yaptı. O'nu Mısır tahtına geçirdi. Babasını öldürüp de geçti ve ona hiç mikrop bulaşmadı. O sağlık sıhhat, o zindelik, o saltanat, o ihtişam firavun denen ademoğlunu, insancığ haddi aşmaya ve Allahlık iddiasında -haşa- bulundurdu.

Peygamber Efendimiz (a.s) Hazretleri -Allah bize şefaatine nail etsin- , "Eğer, firavunun imkanları size verilseydi, içinizde firavunluk yapmayacak kimse yoktu", dedi.

Onun için Allah Teala azmasın diye, sevdiği kullarına ufaktan ufağa dert verir. "Aman burnu kalkmasın, kafası havalarda değil, boynu bükük davransın ki haddi aşmasın" diye.

Haddi aşmayacak kul yoktur. Nasıl ki, cücüklemeyecek soğan yoktur, yeterli nem ve ısıyı görünce cücükler soğan, huyudur. İnsan da onun gibi, haddi aşar. Ona haddini bildirmek lazımdır. Çocuk gibidir. Çocukla sokağa çıkarsınız da, elinden tutarsınız. Bir yandan da çocuk asılır, annesinin elinden tutmasını istemez. Rahat rahat geziyim, sokağa çıkıyım, oraya zıplayayım, der. Sen de Bayramyeri Meydanı'nda çocuğun elini bırakırsan ya kaybedersin ya da çocuk arabanın altına gider. -Allah korusun-

Allah Teala bizi bildiği için elimizden tutar. Hatta bazen bileğinden kavrar acır çocuğun bileği. Ama o bilek acısı; yürek acısından, can acısından iyidir. Bırak bileği acısında -Allah muhafaza buyursun- arabanın altında kalmasın, -Allah muhafaza buyursun da- bir kötü kişinin eline geçmesin. Onun için Hak Teala bizim elimizi tutar. "Aman ha! Zayi olmasın kulum", diye. Hadd-i zâtında Allah'ın bizim elimizden tutması bizi rahatsız eder. Çünkü rahat hareket edemeyiz. Çünkü orada hoşumuza gidecek şeyler var. Onun için Cenab-ı Allah bizi kavrar, bilirsek ki Cenab-ı Allah'ın şefkat elindeyiz. Bize ufak tefek sıkıntılar dokunmaz. Biliriz ki, Allah bizi unutmuyor. Bu acı onun acısıdır. Eğer sen ananın babanın yanından ayrılmayacak tınyıyette bir çocuksan, hep gözün annende ve babanda ise, o zaman elinden de tutmaz. Çünkü sen onu bırakmayacaksın.

İşte bizim gayemiz ilk önce peygamberlerin vekili olan âlimlerin, evliyanın, ulamanın elinden tutmaktır. Veya onların bizim elimizden tutmasına izin vermektir. Belli bir olgunluğa ve yeterliliğe geldikten sonra da, yine onların yanında, onların peşi sıra ellerine yapışmadan devam etmektir. O zaman elimiz acımaz, parmağımız acımaz. Elini, kolunu biraz daha rahat sallarsın; ancak gözün hâlâ oradadır.

Ne zamana kadar? Kendi isteğinle Hâk yolunu bırakmayacak vaziyete gelene kadar. Öbür türlü Cenab-ı Allah bizim önümüze engel çıkartır. -Allah'ın sevgili kullarından isen-. İcabında bir de tokat atar, yaramazlık yapma evladım, diye. O tokatlar şefkat ve merhamet tokatıdır. Bunu bil.

Zamanımızın insanı hür olmaya merak saldı. Hiçbir şeye bağlantısı olmasın, kimseye eyvallahı olmasın, tek başına olsun. Birey olarak, fert olarak rahat yaşasın. Akraba da önemli değil onun için, arkadaşta önemli değil. Nasıl önemli değil? Zevk aldığı arkadaşlar olsun. Kendisine akıl veren değil, kendisinin aklının dümen suyuna giden arkadaş lazım. Arkadaşlıklar da böyle şimdi. Akıl vereceğine para ver arkadaşım, deniyor. Veya yanlışı söylendiğinde o yanlışı kabul edilmiyor. Maşallah, devam et, sana yakışır, diyeceksin. Düştüğü zamanda kendin düştün arkadaş, diyeceksin, geçeceksin. Böyle arkadaşlıklar isteniyor.

Oysa arkadaşlık öyle değil, "iyiliği emredip, kötülükten sakındırmak". Bunların temel noktası insanın hürriyete olan düşkünlüğü, kulağa çok hoş geliyor. Hür olacak. "Ben hür adamım, ben hür kadını, ben hür gencim". Hürriyet kelimesi dendiğinde kimsede kötü bir şey çağrıştırmıyor. Oysa Allah bizi kendine "kul" olarak yarattı. Kul denince hiç hoşlanmayız. Kul dedikleri zaman lüzumsuz iştir, aşağılık şeydir, hür olmak başkadır, derler. Oysa bize emredilen kul olmaktır. Biz insanoğluna Allah'a kul olmaktan başka bir şey emredilmedi. Ne oldukça şimdi kulluğu beğenmiyoruz? Asıl özgürlük Allah'a kul olabilmekte.

İnsanların karanlığa doğru bir merakı var. Burası aydınlık, şurada karanlık bir yer olsa oraya bakarız. Ne var orada acaba! Diye. Bu insan psikolojisi böyle. Hep ışık yanmayan yere bakar. Aynı şekilde, insanın bir karanlık yanı, bir aydınlık yanı vardır. Aydınlık yüzü nurlu, ilahi kısmıdır. Karanlık olan taraf şeytana ait olan kısmıdır. İnsan nurlu kısmı merak etmiyor. Şeytana ait araziye gidiyor. Şeytan da usulden usule çağırıyor. Neyle çağırıyor? Hani derler ya, "su sesi, para sesi, karı sesi", diye. İşte bu seslerle çağırıyor. Sende gerçekten beni para çağırıyor, gerçekten beni hanım çağırıyor diyorsun. Yok! "Şeytan çağırıyor seni", farkında değilsin. O karanlığa kıştırdı mı seni, orada işin bitti.

Şeytan insanın zaafını biliyor, ilmi büyüktür şeytanın. Çok ilmi var. Bizim derdimiz şeytanı hafife almak. Eciş bücüş, hiçbir şeyden anlamayan, Allah'ı inkar eden bir varlık zannediyoruz. Değil!

Şeytan korkulacak bir varlıktır. Eğer Allah'ı bilmezsen, şeytanın kabiliyetini bilemezsin. Karanlığa çeker seni. İnsanın yaradılışı da öyledir, karanlığa çekilir. Oysa o aydınlıkta yürüse, aydınlığın üzerinden hiç ayrılmaya bak nasıl olacak! İnsan gireyim, ışığı yakayım, bir bakayım, diye girer. Karanlığa girme. Oltanın ucuna solucan bağlarsında denize atarsın, işte o balığı yakalayan o küçük solucandır. Takıldı mı bitti, o da öyledir. Şeytan insanları karanlığa çağırır. Ondan sonra dünyanın kaç bucak olduğunu görürsün. Allah dünyada güzelin karşısına çirkin, iyinin karşısına kötü, genişin karşılında dar, beyaza karşı siyah, taş karşı toprak, ay ve güneş, kışa karşı yaz yarattı. Bu dünya zıtlıklar dünyasıdır. İyinin değerini kötüyü görünce anlarız, kıyaslamadan anlayamayız. Şeytanın karşısına da onun muadili bir varlık olması lazım. Şeytan kötülükleri emrecek ve mütemadiyen kötülüğe çekecek. Bir de sürekli iyiliği emrecek ve iyiliğe çeken bir grup olması lazımdır. Nedir, şeytanın karşısındaki muadil varlık? Muttakiler. Kimdir muttakiler? Peygamberler, peygamberlerin yardımcısı olan ve onları takip eden evliyaullah'tır. Evliyalar ve peygamberler nuru temsil ederler. Allah'ın nur indirdiği kimselerdir. Yeryüzünü onların yaydığı ışık aydınlatır. Şeytan, karanlığa boğmak ister; o muttaki kimseler mütemadiyen nura gark etmek isterler. Bu iki kutbun bir mücadelesi var ortada. İnsana düşen tarafını seçmesidir. Ya muttaki olan kimselerin yanında Hâk'tan yana yürüyecek; yada zulmânî karanlıkların temsilcisi olan şeytanın tarafında olacak, ortada hiç kimse yok. Ben tarafsızım diye kimileri söyler. Tarafsızlık yoktur. Ben taraf tutmuyorum dedin mi, saten karanlık taraftasın. Hâk taraftayım, diyeceksin. Ben Müslüman'ım, Müslümanlardan tarafayım, Allah'a şirk koşmam, şeytana yüz vermem, Allah'a ve resulünün açtığı yolda yürür ve yalnız Allah'a yardım ederiz, diyeceksin. Neden? Maksat şu, Allah'ın dostlarına yardım edin ki, onlar Allah'ı temsil ederler.

Bu yeryüzünde Allah'ı temsil edebilecek tek varlık insandır. İnsan eşref'ül-mahlukat olması nedeniyle her şeyin üstünde yaratıldı. Çünkü kuvvete, kudrete ve güzelliğe sahiptir, bu insanoglu, bu âdem evladı. O kadar güzeldir. Allah'ı temsil edebilecek tek varlıktır. O kadar meleke-i kiram var. Hiç kendisinden günah sadır olmamış, hiç günah işlememiş melekler var. Melekler emir dışına çıkmamıştır. Ona rağmen Allah, hilafet sıfatını sadece bu insana verdi. Şerefini buradan anla. Yeryüzünde yalnız da yaşamıyoruz. Şeytan ve avnesi, cin tayfası da var. Onlar o kadar kuvvetlidir ki, ışık hızıyla hareket ederler. Enerji varlıklardır, dumansız ateşten yaratmıştır Cenab-ı Allah onları. Kuvvetlerine bizim aklımız ermez. Fakat, şeref bizde, izzet bizde, bu ufacak tefecik cüsemizle kuvvet bizde. Bu gücü ortaya çıkarmak isteriz. Çünkü, her insanın içindeki o gücü hissetsin isteriz. Ki, şeytanın tasallutu altında kararmasın, mahvolmasın, gözü gönü kapanmasın, eyvah demesin. Onun içinde temsilci olabileceksen, halifelik yaparsan, Allah Teala'ya ve onun koyduğu kurallara uy. Ki, hakikaten halife ol.

Her vaktin bir sahibi vardır. Sahib-i zaman hazeratı vardır. Sahib-i zaman hazretlerinin mahiyetinde ise bilimum evliyaullah vardır. 3'ler, 5'ler, 7'ler, 40'lar, 70'ler, 700'ler, 7000'ler... böyle devam eder. Evliyaullah hazeratının içinde bir silsile-i meratib vardır.

Onlar ise mütemadiyen, gece gündüz, dur durak demeden, şeytan aleyh'il-lânenin ve avnesinin kurduğu tuzakları bozmak için uğraşırlar, cümle evliyaullah. -Kimisi bilinir, kimisi bilinmez.- Bütün insanlara Hâk ve hakikati gösterelim de, şeytanın oyununa düşmesin, diye.

Bu devirde suret-i Hâk'tan görünen çok kimseler var. Dini ibadet yaptığını zannedip de, hadd-i zâtında dinle hiç alakası olmayan kimseler var. Şeytanın bozması. Şeytanın derdi onları bozmak. O insanlar cuma namazına giderken sakal tıraşı olmayı ve kravat takmayı sevap sanıyorlar. Oysa biz gusül abdesti almayı, temizlenmeyi sevap diye biliriz. Şaşırtılar, şeytan şaşırttı. Eskiden böyle değildi. Çünkü evliyaullah bu cemiyet içinde aşikare dolaşırdı. Bu Denizlimizde epeyce dergahlı tarikat vardı, tekke vardı. 24'ten sonra yok oldu. Mutlaka bir dergâh şeyhine veya en azından bir dervişe rastlanır, Hâk'tan ve hakikatten haber alınırdı. Şimdi kimden haber alacak bunlar. Bunu kim düzeltecek. Şeytan şaşırttı.

Bunlar bir evliyanın elinden tutmadıkları için, bir evliyanın kapısına gitmediği için şeytan şaşırttı. İyi yapacağım derken kötü yaptı. Şeytan ibadet ederken de Allah'a karşı gelmiş gibi yaptırdı. Uyuttu. Bu gaflettir. Bilmemek ayrı, yapmamak ayrı. Şaşırttı. Bizim bu cemiyeti uyandırmamız lazım. Hâk ve hakikatin ne olduğunu, şeytanın hafife alınacak bir varlık olmadığını ve yegane kastının, gayesinin, hedefinin insan evladı olduğunu, hem bu dünyada hem de öbür dünyada ve kabir âleminde insanı perişan etmek olduğunu bilmemiz lazım. O sürekli kulağımıza üfler: "Sonsuz zevkler var burada gel, onu da yap, şunu da yap, oruç tutma yarın kahvaltıda kaşarlı tost yaparsın çitir çitir ne güzel olur, oruç tutma verirsin sadakayı kurtarırın paçayı" diye.

Oruç tutmayanları çoğu böyledir. “Verirsin 30 lira sadaka” diye vermiş birisi. Allah’la dalga mı geçiyorsun ne o 30 lira? Günde bir şişe su, bir de ekmek. Sen 30 liraya doyuyor musun ayda?! “ Beni karıştırma benim param var” diyor. Sen kaç paraya doyuyorsan bir ayda, onu vereceksin. Kendi yediğinden vereceksin. Eskiden insanlar ne yetiştiriyorsa onu yiyorlardı, hurma yetiştiriyorsan hurmadan verecek. Kendin ne yiyorsan onu vereceksin. Günlük 1 liraya doyan varsa ne güzel! Bangladeştekilere dünyanın en fakirleri sayılıyor, günde 1 doların altındaymış giderleri. Türkiye’ye gelsinler!!!

Aklımıza güvenmeyelim. Aklımız bizi hürriyete doğru götürür. “Hürriyet dediğin şeytanın esaretidir.” Ne zaman özgür ve hür kalmak istediysem, aklıma o karanlık oda gelir. Karanlık odaya girdin mi hapi yutarsın! “Özgürlüğüme düşkünüm, hürüm”. Yok! Kulsun sen. Kulluk yapmak için geldin, kul olabilirsen ne âlâ! Rütbelerin en büyüğüdür. “Eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdûhü ve rasûlühû”. Allah’ın kulu ve resulü. Kul demek Cenab-ı Allah’a muhatab olan kişi demektir. Biz kul bile olamayız. Resulullah(s.a.s) Efendimiz, “siz kul olamazsınız, siz kulcuksunuz; kul, yalnızca benim” diye buyurdular. Kul Allah’la muhatab olan kimsedir. Hangimiz Allah’la muhatab olabildik ki!

Bazıları diyor ki, “ben devamlı Allah’la irtibat halindeyim”. Yaşam koçuymuş. Çok güzel bir şey! Allah sana ne diyor? “Ye, iç, eğlen; sonrada yediklerini tuvalete çıkar” diyormuş onunki. Bir insan direk güneşe bile bakamıyor. Sen Allah’ın yarattığı güneşin nuruna bakmaktan acizsin, Allah’ı nerede göreceksin! Sen Allah müsaade etmese, evliyaullahın yüzüne bile bakamazsın. Onların nuru kaç güneş yapar.

Ahmet Bedevi(k.s) Hazretleri, hep peçeyle dolaşırdı. Yüzü devamlı peçeliydi, göstermezdi yüzünü. Çünkü, insanlar nurundan mahvolurdu. Gördüğünde yanarlardı. O ise insanlara merhametinden yüzünü göstermezdi. Bir meraklı dervişte açıp görmek istedi. Açtı, yandı kül oldu. Çünkü filtersizdi. Birçok evliya filtre takar, onun nurundan ortalık yanar. Ahmet Bedevi(k.s) Hazretleri rahmet-i Rahman’a kavuştu diye, Allah başka göndermeyecek mi, gücü mü yok Allah’ın! Var. Her devirde Allah evliyaullahından kişiler gönderir. Hakk’ı ve kendi nurunu temsil eden, Allah’ın nurunu aktaracak kimseler. İnsanların işi onları bulmaktır. Nasip olan bulur. Bulamadığında “ben hürriyetime düşkün adamım” diye bağırır durur. Sen kimin hürüsün! Allah’a kul ol! Başka bir şey yapma sen, ne hürriyet! Hürriyet lakırdıları Osmanlı’yı yıktı. Şimdi ufacak bir devletimiz var bunu da yıkacaklar. Bu “hürriyet” büyülü bir kelime, tılsımlı bir şey. İnsanları ve toplumları arkasından sürüklüyor. Ben adaletli olmak istiyorum, demiyor. Ben hakkaniyetli olmak istiyorum, diyen yok. Ben dünyanın en adil insanı olacağım diye hedef koyan var mı? Ben dürüst olmak istiyorum, diyen yok. Ben hakkıma razıyım, diyen yok. Var mı?! “Ben hür olmak istiyorum, güçlü olmak istiyorum, benim dediğim olsun, diyenler var. Ama ben dürüst olacağım, ben başkasının hakkına saygı göstereceğim, başkasının hakkı da benim için kutsaldır, diyen yok. “En zengini, en akıllısı, en güçlüsü olacağım”. Peki, en zengini olmak için ne yapacaksın? Dünyalık toplayacaksın. Borsa inip çıkarken orada konuşan herifler şunu söylüyor: “Efendim, birileri kazanacak, birileri kaybedecek; birileri kaybedecek ki, birileri kazansın.” Bu çok doğruymuş gibi bakıyoruz. Hiç kulağımızı tırmalamıyoruz. Yani nasıl para kazanacaksın? “Birileri kaybedecek, sen kazanacaksın” Yani, birbirinin emeği üzerinden, hakkı üzerinden zengin olacak. Razi mısın buna! Ben adaletten sapmayacağım, en adil, en dürüst, en temiz insan olacağım diyen yok. Çocuklarınıza bunu talim ettirin! Bu gelen yüzyıl, bu gelen seneler adil kimselerin, dürüst kimselerin, temiz kimselerin zamanıdır. Kendinize talim edin, etrafınıza talim edin!

Kime sorarsan gücü, makamı, mevkii, parayı, zenginliği talep edecek. Ve bunu talep ederken de bir acayıplık hissetmeyecek. “Böyle öğrettiler!” Bütün dünyada bu pompalanıyor. “En iyisini ye, en iyisini giy, en iyi kızı al, en iyi arabaya bin, en güzel evde otur. Ondandır en güzel mezarda yat!” Netice bu.

Ondan önce de ki, en iyi evliyanın kapısına gideceğim, en iyi insan olacağım. Çünkü kabristana girdikten sonra tüm bu saydığın en iyiler, senin gözünde sıfırın altında sıfır. Onlar sana yük, o toprağın altında hesabını vereceksin. Hesap verirken tuh diyeceksin, perişan olacaksın. Ama dönüşü yok!

Allah’ın sana verdiği nimete razı ol. Hamd u sena et ki, Allah sana verdiği nimeti arttırsın.

Zaman en güzel hazinedir, en kıymetli varlıktır. Vakit nakittir, demişler bizde. Peşin para! Nasıl ki, peşin parayı zayi etmiyorsan; zamanını da zayi etme, en değerli olana harca. Nedir en değerli olan? Allah yolunda harca. En değerli şeyini Allah için harca. İnsanın en değerli sermayesi vakittir, o da her insana Allah tarafından verilmiştir. En değerlini, en değer verdiğine harcarsın. Nedir en değerli olan? Allah. En değerli sermaye vakit, vakti Allah için harca!

Bunu yaparsan rahatsın, yaparsan kârdasın, mutlusun, huzurlusun. Bunu yapmayı da sana öğretecekler var. Kolay mesele değil. Tıraş olup kravat takmayı ibadet sayan kimseler bu dünya da, bu Müslüman memleketinde. Bunu sormadı çünkü, öyle gördü, ibadet zannetti. Kravat tak, tıraş ol; ama bunu ibadet kastıyla yapma. Kimileride ibadet kastıyla sigara içiyor. “Namazdan sonra tütürelim” diye duydum, gördüm bunları. Yapma arkadaş dendiğinde, haram değildir, karışma diyorlar. Ne oluyor! Kendine zarar, sıhhatine zarar, vücuduna zarar, cebine zarar. Tiryaki olmasa bile içiyor. Neden içiyorsun bunu! Dine yeni şart mı getirdiniz?! “Pis kokudan melekler nefret eder” diye bir hadis-i şerif var. Pis kokulu şeylerden melekler rahatsız olurda, bir de melek tabiatlı kimseler de rahatsız olur. Sigara içme, içtiysen de sevap deme. Güzel deme, çirkin de. Çünkü meleklerin çirkin dediğine sen güzel diyemezsin. Ayıptır.

Hasıl-ı ve'l-kelam, kabre girdikten sonra ne olacağını, kabrin sonundaki karanlıktan nasıl kurtulacağını bilen bir kimse bul ki; sana yardım etsin. Onla dost ol. İyi gün dostu değil, her zaman dost olacak bir kimse bul. Bu dünyada senin yanında olanlar iyi gün dostlarıdır. Kabre girmeden önce Azrail geldiğinde; şeytan bir taraftan gelecek ver bana imanını, bu susuzluğundan seni kurtarayım, diyecek. Onu biliyorsun da, şeytan imanını istemeye geldiğinde, şeytanın karşısında birileri olmayacak mı? Çünkü dünyada hep diyalektik vardır, her şey karşılıklı. Şeytanın karşısında kim var? Allah'ın tayin ettiği ehlullah vardır. Eğer sen dünyadayken bir ehlullahla dost olduysan o ehlullah o sırada ona verilen güçle orada hazır olup şeytanı bertaraf eder. Bunu söylediğin zaman, yok arkadaş diyorlar. Son zamanında Allah seni şeytanla baş başa mı bırakacak, ne adaletsizlik bu! Futbol maçı bile 11'e 11 oynanıyor. Allah orada seni yalnız mı bırakacak! Yok! Dünyada arkadaşlık yaptığın kimseyi çağırarak yanına, dünyada en çok kime güvendiysen onu. Gelir mi? Ehl-i dünya ise hadi diyecek, kaçacak gidecek. Allah'ın izniyle ehlullah devreye girer o sırada, o imanı teslim ettirmemek için, gayret eder. Bu Allah'ın koyduğu bir sistemdir. İnanan inansın, biz böyle itimat ederiz. Kabre girince kim yardım edecek, o soruları cevaplamak kolay mı? Şimdi millet kopya çekiyor. Orada da sana kopya verecek, senin yerine benim adamımım diyecek birileri lazımdır. O Münker-Nekir'i görünce bildiğini de şaşırırsın. Ne heybetli melekler onlar. Ne korkunç, ne azametli, aman Allah'ım! Onları görünce adını sorsalar adını bilmezsin! Onun için kabirde yalnız kalma. Ehlullah kabirde yalnız kalmamak için lazımdır. Bu dünyanın işini rast getirmek son meseledir. Ehlullah kabirde nasıl yardım edebilirim diye bakar. Kabirden sonra işin garanti, cennete girmek garanti. “La ilahe illallah Muhammeden resulullah” dedikten sonra tamamsın. Efendimizin şefaatine hak kazandım. Şefaate hak kazanan muhakkak cennetlik. Ama bunu diyebilmek kolay mesele değil! Bu dünyada şeytanın alaveresine dalaveresine kapılmayan var mı! İlla kapılıyorsun. Son nefeste bizi kandırmayacağı ne malum. Eğer sana bir medet, imdat gelmezse şeytana kapılırsın. Onun için bir evliyaullahın eteğinden tut, bir ehlullaha, evliyaullaha hizmette bulun ki, sana himmet etsin. Bir evliyaullaha muhabbet duy ki, sana füyuzatı aksın. Feyzi taşıyan kimselerdir. “Himmet, hizmet miktarıncadır. Füyuzat, muhabbet miktarıncadır.”

Direk Allah'ı gören var mı? Efendimiz(a.s)'dan başkası yok. Hiçbir peygamber de göremedi. Vahiy bile Cebrail(a.s) vasıtası ile alınıyor. Şimdi sorduğumda, Allah'la kul arasına kimse girmez. Kesin kural. Allah'la peygamberi arasına niye Cebrail(a.s) giriyor?! Hiç mi akıl edemiyorsunuz!!! Onlara diyordum ki, “siz peygamberlerden üstün müsünüz bre ahmak herifler”, diye.

Musa(a.s) dedi ki: “sesini duyuyorum da bir de seni görsem”. Sesi ağaçtan alıyor. Allah'la arasında ağaç var! Tur dağında bir ağaç var malum. O ağaç hâlâ orada. O ağacın içinden ve arkasındanmış gibi Hâk Teala'nın sesi gelirdi. Bir göreydim, dedi. Allah dayanamazsın Musa, dedi. Peygamberler biraz nazlı kullardır. Dayanırim, dedi. Allah'ta, Tur dağına bir bakayım eğer o dağ dayanırsa, o zaman sana cemelimi gösteririm, dedi. Allah o doğa bir nazar etti, dağ eridi! Şimdi hâlâ erimiş haldedir, bellidir. Koca dağmış eskiden, şimdi tepecik. Orada hâlâ ibret için duruyor.

Şimdi zamanımızın insanı, Allah'la kul arasına girme, diye bağıyorlar. Halt etmişler! Musa(a.s) Hazretleri bile Allah'la direk temasa geçemedi. Sen Musa(a.s)'dan daha iyi, daha büyük bir insan mısın? Efendimiz(s.a.v) vahiy Cebrail aleyhisselam vasıtası ile aldı. Vahiy aldığında, vahyin ağırlığından bindiği deve çökmüş. -Deve 500 kiloyu çeker- . Sen 500 kiloyu kaldırabilir misin? Sen kimsinde Allah'la arama kimse girmez, diyorsun. Şeytanın lakırdıları bunlar, inanma. Çünkü seni evliyaullahtan ayıracaklar. Seni Allah'a götüren vasıttan ayıracaklar. “Allah'a ulaştıracak vasıtaları arayın”, direk temas edemezsiniz. Direk elektriğe bile dokunuyorsun. Arada plastik var da öyle dokunuyorsun. Bu kadar acizsin.

Arada vasıta ve filtre olmadan Allah'ın nuruyla nasıl muhatab olacaksın? Bu ne edepsizliktir, ne hadsizliktir! Bu zamanın insanı haddi aştı. Ben Müslüman'ım diye bağıyor. Arkasından, Allah'la arama girme ben direk Allah'la muhatabım, diyor. Bunu Müslüman söylüyor. Ehl-i tarik olanlarda konuşuyor böyle.

“Hür Adam” diye de film çevirmişler. “Kul Adam” olsaydın keşke. Sadece “Adam” olsaydın keşke. Düşündüğün zaman kulağa hoş geliyor. “Hür Adam” . Biz ise âşık kimseleriz, âşık hür olamaz, âşık bağlıdır, sevdiğine bağlıdır. Allah'a, Resulullah'a bağlıdır. Bizim için hürriyet, Hâkk'ın kapısında bağlı kalmaktır. Ben hür olacağım dediğinde şeytanın elindedin.

İradem var, biz saltanatı istemeyiz, dediler. O hürriyet taraftarları biz cumhuriyet isteriz, dediler. İşte geldi cumhuriyet, hâlâ neden sızlanıyorsunuz! İşte geldi cumhuriyetiniz, rahatsızsınız, niye sızlanıyorsunuz! Ama en çok zulmü de onlar gördü. Hâlâ anlamadılar. Saltanat güzelmış demiyorlar. “Biz hürriyet isteriz”. İstedikleri cinsten, yakında Allah öyle bir hürriyet verecek ki, kendi helaklarının sebebi olacak. Kur'an-ı Kerim'de “İnsan bilmeden şerrine dua eder” diye bir ayet var. Bu iş böyledir işte.

“Biz hürriyet isteriz”, “Biz Allah'la aramıza kimse istemeyiz”. Sen Allah'la aranda kimse olmasın istersen; şeytanın elinde kalırsın. Ölüm anında, can boğaza dayandığında bak gör ondan sonra. Kim yardım edecekse! Kimseyi istemedin yanında, Allah'la direk muhatab olurum ben diye böbürlene böbürlene konuşuyordu biri. Sen ehlullahla bile muhatab olamazsın. 9 kere abdest alda ondan sonra gel bakalım. Belki! Ehlullah tevazulu olduğundan insanlarla muhatab oluyorlar. Çoğu da olmuyor artık. Çünkü insanlar hadsizleşti, kadir kıymet bilmiyorlar. Reklama bakıyorlar. Ambalaja bakıp mal alıyorlar. Ambalaja bakıyorsan, eyvah dediğinde geri dönüşü yok. Ne durmak var, ne de dönmek.

Dönülmez bir yoldayız. Sen meçhulden geldin, meçhule gidiyorsun. Geldiğin yeri ve gideceğin yeri bilen, onlar için meçhul olmayan kimselerin kapısından ayrılma. Onlardan himmet talep eden Allah yolunun yolcusu olur.

Ve minallahi Tevfik. El-Fatiha

❖ *İbn Abbas(r.a) Hazretlerinden rivayetle;*

Peygamber Efendimiz(r.a) Hazretleri şöyle buyurdular:

"Yerin her tarafı kıyamette mahvolur. Yalnız namaz kılınıp, secde edilen yerler hariç. Bu yerler birbirine eklenir. Üzerinde namaz kılınanlara şefaatt ederler. Vazifeleri bittiğinde cennete intikal ederler."

- Secde et, namaz kıl ki, kıyamette kopsa, atom bombası da atılsa sana dokunmayacak. Allah diyeni atomda yakmaz, ateşte. Secde ettiğin yer kıyamette mahvolmayacak. Müslümanın her dakikası namazla geçer. Günde 5 vakit var, gece namazı var, gündüz namazı var, evvabini var, kuşluğu var, nafilesi var, sünneti var, var var var. Namaz bitmez. Secde ettiysen korkma. Sen oraya secde ettiğin için Allah oraya nazar ediyor. Allah'ın nuru geliyor oraya. Onun için secde ettiğin toprağa bak, feyz gelsin oradan.

❖ *Ebu Hureyre(r.a) Hazretlerinden rivayetle;*

Peygamber Efendimiz(a.s) Hazretlerinden şöyle işitmiş:

"Cennetin kokusu 500 yıllık yerden duyulur. Bunu yaptığımı başa kakan, ana babaya asi olan ve içkiye devamlı olanlar duyamaz."

- Bunlar cennete giremez demiyoruz. Böyle dediğin zaman herkes kızıyor. "Kokusunu bile alamayacaklar!" 500 yıllık mesafeden kokusu gelecek; demek ki, 500 yıldan daha yakına yaklaştırmayacaklar seni. O kadar uzak. Sakın bu günahları işleme, işlediysen tövbe et, pişman ol.

❖ *Peygamber Efendimiz(a.s) Hazretleri şöyle buyurdu:*

"Bir evde çöp olursa, o evden bereket kaldırılır."

- Şimdi bizim evlerimiz çöp dolu. Mutfaklarımızın en güzel yerlerinde çöp kutuları var. Süper, parlak, paslanmaz kutularda. Haftadan haftaya atıyoruz. En azından balkonuna koy, evde bulundurma.

❖ *İbn Mesud(r.a) Hazretlerinden rivayetle;*

Peygamber Efendimiz(a.s) Hazretleri şöyle buyurdu:

"Dünyayı terk etmek, sabırdan daha acıdır. Fi sebilillah kılıç vurmaktan daha zordur. Bir adam bunu yaparsa şehit sevabı verilir. Dünyayı terk etmek ise az yemek, doymayı azaltmak ve insanların senasından hoşlanmamaktır. Zira, kim insanların övmesinden hoşlanırsa dünyayı ve nimetlerini sevmiş olur. Kimde cennetin ebedi nimetleri hoşuna giderse dünyayı ve insanların kendisi övmesinden yüz çevirsin."

- Kılıçla harb etmek çok zordur. Çok tehlikelidir. Allah yolunda harb etmek çok zordur. Bir dert verir Allah sabret der. Benim için sabret, ben gönderdim, der. Allah'tan izinsiz yaprak kopmaz. Allah'tan izinsizde insanın başına bir şey gelmez. Bu işlerde Allah'ın izni ve iradesi vardır. Peki, insanların sevmesinden hoşlanmayan var mı? Acıya dayanabilirsin, ama sana iyi bir şey dendiğinde hoşlanmamak daha da zordur. Bu evliyanın sıfatıdır. Tarikatımızda daha sonra ahireti de terk etmek var. Nakşibendilikte sınır yok.